

2.

Вземи ми душата, вземи ми сърдцето, родино,
че моя народъ е обгърнатъ отъ черенъ вуаль,
изъ твоитѣ тъмни полета желая да мина,
оплискани съ кърви, оплискани съ кърви и калъ.

Отъ твоитѣ кървави извори искамъ да пия
и нека да пламне сърдцето ми въ буря и гнѣвъ
и нека въ нощта като вълкъ разярень да заявя
и съ беднитѣ братя да тръгна на бунтъ величавъ.

Горитѣ ти носятъ дѣха на ракжсани лаври,
водитѣ ти плискатъ умраза и дива любовъ,
о, чуй ме, родино, ще смачкаме подлитѣ гаври,
не чувашъ ли — бодъръ и пламенень — нашия зовъ!

На твоитѣ паднали синове свѣтятъ въвъ гроба
червенитѣ фосфорни кости — смѣль знакъ,
подаденъ на твоя народъ, разгоряванъ отъ злоба,
и ето ги — идатъ и пѣятъ: юнакъ следъ юнакъ.

Вземи ми душата, вземи ми сърдцето, родино,
че моя народъ е въ робия и самъ азъ съмъ робъ,
въвъ твоитѣ тъмни полета и азъ ще премина —
поетъ, несломенъ отъ тжмата на хладния гробъ.